

Той. Но тогава азъ пакъ ще бжда принуденъ да се явя.

У

Влиза Мони съ револверъ въ ръка.

Мони. Не ще да има нужда. Азъ чухъ всичко.

Захарина настрѣхва. Той се колебае за мигъ, ала веднага изважда своя револверъ и се окопята.

Захарина се спуща да падне въ прегръдкитѣ на мъжа си.

Мони. (Като си изпречва ръцетѣ да я отблъсне) Ти не си вече моя жена!

Захарина. (Се одръпва и припада отъ плачъ).

Лена почва да я свестява.

Мони и Той сж безучастни. Тѣ се гледатъ смръщени.

Той. Вие не сте справедливъ, господинъ Зимовъ.

Мони. Следъ всичко, което чухъ отъ другата стая, вие искате...

Той. Да бждите доблестенъ.

Мони. Азъ немога да простя на жената, която си е позволила флиртъ съ единъ рошоглавецъ, както се изразихте.

Той. А чухте ли, че азъ съмъ живата съвестъ?

Мони. Да!

Той. Позволете ми да ви кажа и вашитѣ грѣхове. Азъ ги знамъ.